

Összejövetelünk és gyülekezeti programjaink

**Minden Vasárnap délelőtt 9,45 órakor Istentisztelet.
**Minden Csütörtökön este 17,30 órakor Bibliaóra.
Az Istentisztelet ideje alatt külön foglalkozás a
gyermekkel!****

Zsoltárok 145, 18-20

„Közel van az Úr minden Őt hívóhoz; mindenkihez, aki hűséggel hívja Őt. Beteljesíti az őt félőknek kívánságát; kiáltásukat meghallgatja és megsegíti őket. Megőrzi az Úr mindazokat, akik őt szeretik; de a gonoszokat mind megsemmisíti.”

Testvéreink, akikért buzgó szívvel imádkozunk:

Pap Jánosné, Mancika (Sarkad)
Makovei Jánosné, Flórika
Weisz Lászlóné, Marika
Tripon Mihályné, Marika
Nyári István és kedves felesége
Ilonka (Kiszombor)

Nyolc dolog, amiért teljes odaadással rendszeresen imádkozunk:

1. A Közösség felső vezetőiért, és az Országos Presbitériumért.
2. A Gyülekezetünk lelkipásztoraért, **Fábián Tamás** testvérért és családjáért.
3. A gyülekezetünk vezetőségéért és szolgálattevőikért.
4. A gyülekezetünkhöz tartozó családokért.
5. A Torontói (Kanada) „Első Szeretet” Magyar Pünkösdi Gyülekezet lelkipásztoraért és kedves feleségéért **Izabellért**, aki babát vár.
6. A Soltvadkerti Pünkösdi gyülekezetért, hogy a kialakult új helyzetben, **Pazdernyik Pál** ügyvivő lelkipásztor testvérünk szolgálatával megerősödjön.
7. A börtönmisszióért, **Hajnal László** testvérért és minden segítőjéért.
8. Gyülekezetünk dicsőítő szolgálatának várva-várt mielőbbi helyreállításáért.

Fontos híradás!

Gyülekezetünk ez évi
HÁLAADÓ NAPJÁT

2009. november 15-én,

Vasárnap, 10 órai kezdettel tartjuk, sarkadi testvéreinkkel és a békési Kegyelem Gyülekezet dicsőítő csoportjával együtt, így adunk hálát jó Atyánk gondviselő szeretetéért.

Az ünnepi alkalom szolgálattevője

Adamik László testvérünk, a sarkadi gyülekezet lelkipásztora lesz.

Az összejevétel a közös ebéd után folytatódik, így készülünk erre a napra.

Mai hálám, a holnapi reménységem forrása...

„**Aki hálával áldozik, az dicsőít engem, és aki az útra vigyáz, annak mutatom meg Istennek szabadítását.**”

(Zsoltárok 50, 23.)

Sajnos emberi természetünk olyan, hogy nem magától értetődő a hálaérzés... Nem akarom túlerőltetni ezt a gondolatot, de elég a tíz belpoklosra gondolni, akiket az Úr Jézus meggyógyított szörnyű betegsükből. A tíz közül csak egy ment vissza hálás szívvel, a többiek — bár valamennyien életük legnagyobb örömét élték meg — fontosabbnak találták a visszatérést korábbi életük körülményei közé. Egyértelmű, hogy önmagában még az öröm sem lehet igazán a hálaadás forrása. Talán éppen ezért, Isten — miután népet választott magának és törvényeivel szabályozta a Vele és az egymással való kapcsolatukat —, a hálaadás dolgát sem hagyta ki ebből a sorból.

A hála, áldozattal járó megnyilvánulás. Isten gyermekeinek tudniuk kell, hogy ezen a területen mit vár el az Úr: szívből jövő készleteliséssel, **„örömmel és nem kényszerűségből”** kell hálásnak lennünk.

Az ószövetségi törvényadás során az Úr úgy hagyta meg, hogy: **„...a ti aratástok zsengejének első kévét vigyétek... áldozatok az Úrnak egy ép, esztendő bárányt... Új kenyeret pedig és pergett búzaszemeket és zsenge kalászokat ne egyetek mind a napig, amíg be nem viszitek a ti Isteneteknek áldozatát.”** Isten mind ezt nem azért rendeli így, mert Ő rá lenne utalva arra amit odaadunk hálánk jeléül. Hálánk mögött mindig a szívünket keresi. Aki igazán, teljes szívből hálás, annak egy pillanatig sem jelent gondot mindenéből a javát, a **„zsengejét”** megosztani Istennel és emberrel! Sőt, mi több! Az sem gond, hogy Ővé legyen az első és adott esetben a felebarát szüksége legyen kielégítve előbb!

A hálaadás **„minősége”** mindig az Istennel és az emberekkel való kapcsolatunk minőségét jelzi! Az Úr ezt akarja látni. Ha valaki igazán így éli ezt meg, és vigyáz erre az útra, annak megígéri az Ő szabadítását.

Mindez pedig ingyen való kegyelméből történik, hogy az apostollal együtt mondhassuk: **„Hála pedig az Istennek, aki mindenkor diadalra vezet minket a Krisztusban, és az ő ismeretének illatját minden helyen megjelenti mi általunk.”** (2Korintus 2, 14.) —Mj—